

Warszawa, dnia 6 kwietnia 2017 r.

Sygn. akt VI Ka 1316/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Anita Jarzabek - Bocian

protokolant: protokolant sądowy Monika Suwalska

przy udziale prokuratora Agaty Stawiarz

po rozpoznaniu dnia 6 kwietnia 2017 r.

sprawy M. K. syna Z. i H. ur. (...) w W.

oskarżonego o czyny z art. 207 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

z dnia 11 maja 2016 r. sygn. akt III K 922/13

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. S. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę oskarżonego z urzędu w instancji odwoławczej w tym podatek VAT; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. P. (1) kwotę 516,60 zł tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu oskarżycielce posiłkowej w instancji odwoławczej obejmującą podatek VAT; zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt VI Ka 1316/16

UZASADNIENIE

M. K. został oskarżony o to, że w okresie od 2007 r. do 25 czerwca 2013 r. w W. W., ul. (...), znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoją córką E. K. (1) poprzez uderzanie, naruszenie nietykalności cielesnej, znieważanie, kierowanie gróźb karalnych, powodowanie poczucia zagrożenia, zastraszanie, podejmowanie działań mających na celu wycofanie się oraz zmianę składanych zeznań, publikowanie zdjęć, a nadto w okresie od 6 czerwca 2011 r. do 25 czerwca 2013 r. w W. uporczywie nękał E. K. (1) poprzez liczne wykonywanie połączeń telefonicznych, wysyłanie wiadomości sms, wysyłanie wiadomości e-mail wbrew woli pokrzywdzonej a także obserwowanie, śledzenie, znieważanie oraz umieszczanie zdjęć i obraźliwych komentarzy na blogu internetowym, które to zachowanie wzbudziły u pokrzywdzonej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia, a także istotnie naruszyło jej prywatność, tj. o czyn z art. 207 §1 kk w zw. z art. 190A § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Wyrokiem z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie o sygn. akt III K 922/13 Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie oskarżonego M. K. w ramach zarzucanych mu czynów uznał za winnego, tego że w okresie od 2010 r. do dnia 25 czerwca 2013 r. w W. W., ul. (...), znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoją córką E. K. (1), poprzez naruszenie nietykalności, znieważanie, kierowanie gróźb karalnych, powodowanie poczucia zagrożenia, zastraszanie, publikowanie zdjęć wraz z umieszczaniem obraźliwych komentarzy na blogu internetowym, tj. czynu z art. 207 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 207 § 1 k.k. skazał go i wymierzył karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności

warunkowo zawiesił na okres 2 (dwóch) lat próby. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania w sprawie, zaś na podstawie art. 29 ustawy o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. S. kwotę 1260 złotych, powiększoną o kwotę podatku VAT oraz na rzecz adw. E. P. (1) – 1596 złotych tytułem nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Od powyższego wyroku apelację złożyli obrońca oskarżonego i pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej.

Obrońca oskarżonego w apelacji zarzucił obrazę przepisów postępowania, a to:

I. art. 7 i art. 424 § 1 k.p.k., polegającą na dowolnej, a w konsekwencji błędnej ocenie materiału dowodowego sprawy w postaci: wydruków poczty elektronicznej, zeznań E. K. (1), Z. K. i G. P., jak również wyjaśnień oskarżonego oraz ustnej opinii biegłych z akt sprawy II C 1254/08, co miało istotny wpływ na wynik sprawy, bowiem doprowadziło do błędnego ustalenia, że oskarżony znęcał się psychicznie i fizycznie nad córką E. K. (1) poprzez naruszenie nietykalności cielesnej, znieważanie, kierowanie gróźb karalnych, powodowanie poczucia zagrożenia, zastraszanie, publikowanie zdjęć wraz z umieszczeniem obraźliwych komentarzy na blogu internetowym;

II. art. 4, art. 410 i art. 424 § 1 k.p.k., polegającą na ustaleniu okoliczności faktycznych sprawy na podstawie niekompletnego materiału dowodowego, z pominięciem materiału dowodowego zebranego w sprawie z powództwa Z. K. przeciwko oskarżonemu M. K. o rozwód, prowadzonej przez Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie pod sygnaturą akt II C 1254/08 w postaci: pisemnej opinii RODK Warszawa-Praga, wyroku Sądy Apelacyjnego w Warszawie I ACa 879/13 wraz z uzasadnieniem, zeznań świadka J. S., zeznań świadka E. K. (2), zeznań świadka Z. K., sprawozdań z nadzoru nad sprawowaniem wykonywania władzy rodzicielskiej, co miało istotny wpływ na wynik sprawy, bowiem doprowadziło do błędnego ustalenia, że oskarżony znęcał się psychicznie i fizycznie nad córką E. K. (1) poprzez naruszenie nietykalności cielesnej, znieważanie, kierowanie gróźb karalnych, powodowanie poczucia zagrożenia, zastraszanie, publikowanie zdjęć wraz z umieszczeniem obraźliwych komentarzy na blogu internetowym.

W oparciu o tak postawione zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 41a k.k., ewentualnie art. 72 § 1 pkt 7a k.k., poprzez niezastosowanie wyżej wymienionych przepisów oraz rażąco niewspółmierność kary, jako że kara ta nie spełnia swojej podstawowej funkcji w zakresie prewencyjnym i ochrony pokrzywdzonej. Wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i wymierzenie kary roku i 6 miesięcy kary pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres 4 lat próby oraz orzeczenie wobec oskarżonego na podstawie art. 41a k.k. środka karnego w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną i zbliżania się do pokrzywdzonej przez okres 4 lat, ewentualnie nałożenie obowiązku na podstawie art. 72 § 1 pkt 7a k.k. w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną i zbliżania się do niej w okresie próby.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego nie mogła zostać uwzględniona, gdyż ma charakter jedynie polemiczny, zaś ustalenia Sądu Rejonowego są prawidłowe i oparte o kompleksową analizę zgromadzonego materiału dowodowego.

Odnosząc się kolejno do zarzutów apelacji w pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na niezasadność zarzutu dotyczącego dowolnej oceny dowodu w postaci wyjaśnień oskarżonego i wydruków poczty elektronicznej. Sąd Rejonowy uznał wyjaśnienia oskarżonego za niewiarygodne w przeważającej mierze, to jest w zakresie, w jakim neguje negatywne zachowania wobec oskarżycielki posiłkowej, gdyż nie miały one potwierdzenia w żadnym innym dowodzie, z kolei zeznania E. K. (1), Z. K. i G. P. są konsekwentne, logiczne i zbieżne, wzajemnie się uzupełniają. Przede wszystkim Sąd II instancji zwraca uwagę, iż oskarżony w swoich wyjaśnieniach sam stwierdził, że napisał stwierdzenie: „E. jesteś opętana przez szatana”, jak również że opublikował zdjęcie córki (k.37, 38, 146). W związku z czym również nietrafny jest - tym samym - zarzut podnoszony w apelacji, iż wydruki złożone w aktach sprawy nie potwierdzają tego, iż oskarżony jest autorem obraźliwych komentarzy pod adresem oskarżycielki posiłkowej i że nie dowodzą, kto

umieścił w sieci Internet jej zdjęcie. Tym samym za niezasadny należy uznać zarzut co do samej oceny wydruków poczty elektronicznej, ich szczególnych cech, takich jak czytelność w sytuacji, gdy oskarżony kilkakrotnie przyznał się, iż to on opublikował zdjęcie córki i jest autorem wyżej przywołanego stwierdzenia, a zgromadzone w sprawie dowody osobowe to bezsprzecznie potwierdzają. Ponadto w swoich wyjaśnieniach na rozprawie z dnia 6 lutego 2014 r. oskarżony stwierdził, że pisząc do oskarżycielki posiłkowej mail, że „jej postępowanie jest chamskie i że jest wredna, miał tylko i wyłącznie na myśli to, że oskarżycielka posiłkowa w stosunku do niego i jego bliskich jest niemila i nieuprzejma” (k.271). Ponadto oskarżony w swych wyjaśnieniach przyznał się, że wysyłał maile do córki, natomiast nie pamiętał ile. W związku z powyższym, w ocenie Sądu Okręgowego nieuzasadnione są również zarzuty apelacji co do braku ustaleń przez Sąd I instancji adresów IP komputerów, z których wysyłano maila, jako że Sąd Rejonowy w zakresie tych ustaleń faktycznych oparł się na powyższych wyjaśnieniach oskarżonego, które w świetle całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego nie budzą wątpliwości i korespondują z dokonanymi w tym zakresie przez ten Sąd ustaleniami faktycznymi. Tym samym w ocenie Sądu Odwoławczego dokonana przez Sąd I instancji ocena wyjaśnień oskarżonego nie jest dowolna, lecz została dokonana w oparciu o zasady logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego, a przez to, jako trafna, zasługuje na uznanie.

Niezasadny jest również zarzut odnoszący się do oceny ustnej opinii biegłych - RODK. Odnośnie opinii biegłych E. P. (2) i D. P. to Sąd II instancji wziął pod uwagę, iż opinia ta pochodzi z 5 stycznia 2011 roku i odnosiła się do okoliczności przyczyn rozkładu pożycia i sytuacji małoletnich dzieci, a zatem przedmiotowo dotyczyła innych okoliczności niż badane w sprawie. Z powyższej opinii wynikała konieczność ustanowienia kuratora, który ostatecznie został powołany dla rodziny. Dalsze okoliczności na jakie na podstawie tej opinii powołuje się skarżący także pozostają bez wpływu na dokonaną przez Sąd meriti oceną dowodu z zeznań pokrzywdzonej E. K. (1) jako wiarygodnego. Okoliczność, iż rozwód małżeństwa K. nie pozostawał bez wpływu na ich dzieci tj. pokrzywdzoną i jej młodszego brata, wskutek włączania dzieci w sprawy dorosłych jest niewątpliwie z ich strony, czy to matki, czy ojca, działaniem niepożądanym i dla dzieci szkodliwym. Niemniej jednak w sprawie brak jest jakichkolwiek dowodów aby pokrzywdzona działała z inspiracji matki, a nie powodowana swoimi przeżyciami i osobistym sprzeciwem wobec zachowania wobec niej ojca, czyli oskarżonego. Co więcej w przedmiotowej sprawie zasięgnięto opinii biegłego psychologa co do oskarżycielki posiłkowej E. K. (1), z której wynika, iż poziom intelektualny świadka nie budzi zastrzeżeń, a procesy poznawcze odpowiedzialne za spostrzeżenie, zapamiętywanie i odtwarzanie spostrzeżeń nie są zaburzone. U pokrzywdzonej nie stwierdzono patologicznej tendencji do kłamstwa, konfabulacji czy fantazjowania. Stąd też połączenie tego psychologicznego aspektu badania wiarygodności zeznań pokrzywdzonej na konkretne okoliczności, istotne dla sprawy w zestawieniu z dowodami z zeznań świadków Z. K., czy G. P., w których dowód z zeznań pokrzywdzonej znalazł potwierdzenie, słusznie doprowadziło Sąd Rejonowy do uznania tego dowodu za wiarygodny i oparciu o niego ustaleń faktycznych w sprawie. W tej sytuacji przyjęcie przez Sąd I instancji, że opinia z RODK pozostaje bez wpływu na ustalenia w sprawie jest zasadne bo ta – wraz z opinią ustną - odnosiła się do innych okoliczności niż ocena wiarygodności zeznań oskarżycielki posiłkowej, a mianowicie co do sytuacji panującej w rodzinie nie zaś do oceny zdolności świadka co do zapamiętywania i odtwarzania zdarzeń czy też jej stopnia rozwoju umysłowego i skłonności do konfabulacji.

Z tego też względu, niezasadny jest zarzut apelacji odnoszący się do dowolnej - zdaniem skarżącego - oceny zeznań E. K. (1). Oskarżycielka posiłkowa bowiem w sposób logiczny i konsekwentny wskazywała dłaczego doszło do pogorszenia kontaktów z ojcem, potem chęci unikania spotkań z nim. E. K. (1) spójnie i dokładnie relacjonowała przebieg zdarzeń, co znajdowało potwierdzenie z pozostałym materiałem dowodowym i dokonywanych przez Sąd I instancji ustaleniami, który oparł się przy ocenie zeznań powyższego świadka na sporządzonej opinii sądowo-psychologicznej, uznanej słusznie za w pełni wiarygodną. W ocenie Sądu II instancji przy ocenie zeznań oskarżycielki posiłkowej Sąd dokonał jej zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, uwzględniając całokształt przeprowadzonych dowodów i wynikających z nich ustaleń, nie dopuszczając się w tym zakresie jakiegokolwiek dowolności.

Chybionym jest również zarzut dotyczący braku wiarygodności zeznań świadka Z. K.. Sąd I instancji podkreślił wyraźnie, że ze względu na istniejący konflikt pomiędzy Z. K. a oskarżonym podszedł do zeznań powyższego świadka z ostrożnością i dopiero na podstawie całokształtu zebranego w sprawie materiału przyznał świadkowi wiarę, gdyż

Z. K. jasno zeznała, w których sytuacjach była naocznym świadkiem, a które zna z relacji córki (k. 499). Ponadto, co zauważa również Sąd II instancji, powyższy świadek nie wypowiadał się na temat oskarżonego wyłącznie negatywnie, lecz wskazywał również na pozytywne aspekty jego zachowania. Sąd Odwoławczy miał na uwadze, iż z informacji zawartych w sprawozdaniu z wywiadu kontrolnego przeprowadzonego przez starszego kuratora zawodowego D. W. bezsprzecznie wynika, że Z. K. w obecności dzieci, tj. pokrzywdzonej i jej brata nie chciała wyrażać negatywnych opinii o oskarżonym (k. 67, 425) i podejmowała próby zachęcania dzieci do kontaktowania się z ojcem (k. 66, 67, 425). Podnoszona w apelacji okoliczność, iż świadek Z. K. w ramach toczącej się sprawy o rozwód zeznawała ogólnikowo o agresywnym zachowaniu męża w żaden sposób nie świadczy o niewiarygodności jej zeznań składanych w ramach niniejszej sprawy, wręcz przeciwnie świadczą o tym, że powyższy świadek nie obciąża oskarżonego nieprawdziwymi zarzutami, lecz relacjonuje to, co usłyszała od kuratora czy od dzieci. W związku z powyższym Sąd II instancji nie dopatrzył się błędów w ocenie zeznań świadka Z. K. dokonanej przez Sąd I instancji jako przeprowadzonej z zachowaniem reguł wynikających z art. 7 kpk, a tym samym pozostających pod ochroną prawa procesowego.

Niezasadny jest również zarzut odnoszący się do dowolnej oceny zeznań świadka G. P.. Sąd I instancji, dokonując oceny wiarygodności powyższego świadka w sposób zgodny z zasadami doświadczenia życiowego i logiki uznał, że jako osoba będąca kuratorem i zajmująca się bieżąco sprawami rodziny jest rozeznana co do relacji panujących w rodzinie, a ponadto była bezpośrednim świadkiem jednego ze zdarzeń składającego się na znęcanie się nad pokrzywdzoną. Fakt, że świadek częstsze kontakty miał z pokrzywdzoną i jej matką i w dużej mierze z ich relacji czerpał wiedzę o stosunkach panujących w rodzinie nie może przesądzać o stronniczości świadka i nieprzydatności jego zeznań dla stwierdzenia zdarzeń, będących przedmiotem niniejszego postępowania, zwłaszcza w obliczu bycia bezpośrednim świadkiem jednego z nich. Powyższy świadek relacjonował zdarzenie, którego był naocznym świadkiem w sposób obiektywny i korespondujący z tym, co zeznała oskarżycielka posiłkowa. Zeznania świadka G. P. w pełni korespondują z zeznaniami E. K. (1), co do przebiegu zdarzenia, jakie miało miejsce przy furtce. Ponadto powyższy świadek w sposób szczegółowy, spójny i profesjonalny sporządzała sprawozdania z nadzoru nad sprawowaniem wykonywania władzy rodzicielskiej. Informacje zawarte w powyższych sprawozdaniach są w ocenie Sądu odwoławczego rzetelne, obiektywne i znajdują potwierdzenie w osobowych źródłach dowodowych i dokonywanych przez Sąd I instancji ustaleń. W efekcie Sąd II instancji podziela zatem ocenę zeznań wyżej wymienionego świadka, dokonaną przez Sąd I instancji, nie znajdując w nim żadnych nieprawidłowości czy cech dowolności, gdyż są one wynikiem poprawnego rozumowanie logicznego.

W ocenie Sądu Odwoławczego prawidłowości ustaleń faktycznych dokonanych w sprawie, a tym samym trafności zaskarżonego orzeczenie nie podważyły zgłoszone przez skarżącego zeznania świadków J. S. oraz E. K. (2) zawarte w aktach Sądu Okręgowego Warszawa Praga w Warszawie w sprawie II C 1254/087, a zatem dotyczące sprawy rozwodowej (k.432-433, 488-489, akt Sadu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie w sprawie o sygn. akt II C 1254/08, k. 562). Wynika to z tego, że zeznania E. K. (2) odnoszą się do tylko i wyłącznie do relacji panujących pomiędzy małżonkami, co pozostaje bezprzedmiotowe przy ocenie czy oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu względem córki. Odnośnie zeznań świadka J. S. w ocenie Sądu II instancji stwierdzić należy, że w zakresie, w jakim odnoszą się do przebiegu zdarzenia z festynu zasługują na uwzględnienie i danie im wiary, gdyż świadek zeznaje spójnie, logicznie i konsekwentnie. Natomiast z okoliczności, że powyższy świadek nie widział podczas przebiegu zdarzenia, aby oskarżony uderzył córkę w twarz nie wynika, iż do czynu tego nie doszło. Powyższy świadek podał, iż stał kilka minut z boku, nie musiał zatem widzieć samego aktu uderzenia, co z uwagi na gwałtowny przebieg zdarzenia jest w ocenie Sądu II instancji uzasadnione, w szczególności, że po tym zdarzeniu pokrzywdzona korzystała z pomocy lekarskiej. Dlatego też nie można uznać zarzutu apelacji odnośnie ustalenia stanu faktycznego na podstawie niekompletnego materiału dowodowego za zasadny, tym bardziej, że o obrazie art. 410 k.p.k. można mówić tylko wówczas, gdy przy wyrokowaniu oparto się na dowodach, których nie ujawniono na rozprawie lub też stan faktyczny został ustalony przez sąd w oparciu o niektóre tylko z przeprowadzonych dowodów, a na potrzebę przeprowadzenia tych dowodów nie wskazywał w toku postępowania sądowego odwołujący się teraz do nich obrońca oskarżonego. Warto przypominać, iż to właśnie na wniosek obrońcy przedmiotowe akta zostały dołączone i po ich lekturze wniosował jedynie o zaliczenie opinii RODK, a wniosek o przesłuchanie świadka J. S. wręcz cofnął (k. 400v, 417, 424). Podobnie w ocenie Sądu II instancji bez znaczenia dla rozstrzygnięcia co do sprawstwa i winy

oskarżonego pozostaje odpis wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie o sygn. akt I ACa 879/13, gdyż ustalenia w nim poczynione odnoszą się do winy w rozkładzie pożycia małżeńskiego oraz określonych rozstrzygnięć w zakresie prawa rodzinnego. Odnośnie sprawozdań z nadzoru nad sprawowaniem wykonywania władzy rodzicielskiej sporządzonym przez kuratora społecznego G. P. to Sąd Odwoławczy, zgodnie z tym o czym było wyżej, wyraża opinię, iż są one wiarygodne, pozostają bowiem w zgodzie z dokonanymi ustaleniami faktycznymi oraz korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, w szczególności z zeznaniami pokrzywdzonej. Zawierają one informacje na temat danych, jakie kurator uzyskał od Z. K. czy też E. K. (1), a także własne spostrzeżenia kuratora. W ocenie Sądu Odwoławczego brak jest jakichkolwiek podstaw, by powyższym dowodom odebrać przymiot wiarygodności, jako że zostały one sporządzone przez kompetentną i uprawnioną do tego osobę. W wywiadach tych znajdują pełne potwierdzenie okoliczności, o których zeznawała pokrzywdzona i jej matka, a dotyczące właśnie zachowania oskarżonego wobec obojga dzieci (k. 424, 425, 459-460, 464-465, 480 akt Sadu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie w sprawie o sygn. akt II C 1254/08, 562).

Mając na uwadze powyższe, wywody rozpoznawanej apelacji uznać należy jedynie za kontynuację linii obrony oskarżonego, która jednak nie mogła znaleźć uznania Sądu Odwoławczego. Oskarżony starał się przedstawić jako ofiarę konfliktu ze Z. K., matką pokrzywdzonej, gdyż oskarżony w swoich wyjaśnieniach konsekwentnie podkreślał, że oskarżycielka posiłkowa jest pod wielką presją matki, a nadto wyraził przekonanie, iż córka jest mocno indoktrynowana przez matkę. Treść zgromadzonych w sprawie zarówno osobowych, jak i nieosobowych dowodów tezy tej jednak nie potwierdziła, a dowody te dowiodły bezsprzecznie, w ocenie Sądu II instancji, iż oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu.

Również apelacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej nie zasługiwała na uwzględnienie, gdyż brak jest także podstaw, aby zakwestionować wymiar kary oraz nie orzeczenie środków karnych i probacyjnych wobec M. K.. Kara 6 miesięcy pozbawienia wolności w należyty sposób realizuje dyrektywy wymiaru kary z art. 53 k.k., Sąd Rejonowy uwzględnił przy tym zarówno okoliczności obciążające, jak też łagodzące, uznał przy tym, iż istnieją podstawy do zastosowania dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. Ponadto w ocenie Sądy II instancji należy mieć na względzie, iż oskarżony jest ojcem E. K. (1), nie został pozbawiony władzy rodzicielskiej, ani prawa do kontaktów z dziećmi, dlatego też wymierzenie środka w postaci zakazu kontaktowania czy zbliżania się do pokrzywdzonej córki byłoby nadmierną represją w stosunku do oskarżonego. Sąd Odwoławczy nadto nadmienił, iż wymierzenie środka karnego czy probacyjnego nie jest przez sąd w niniejszym przypadku obligatoryjne.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy nie znalazł jakichkolwiek przesłanek uniewinnienia oskarżonego czy też do uchylenia tegoż wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, jak również do zmiany zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie kary wnioskowanej przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej.

Sąd zasądził na rzecz adwokata Ł. S. kwotę 515,60 złotych tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną oskarżonemu z urzędu w instancji odwoławczej, w tym 23 % podatku VAT. Natomiast na rzecz E. P. (1) zasądził kwotę 516,60 złotych tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżycielce posiłkowej z urzędu w instancji odwoławczej, obejmującą podatek VAT.

Na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. Sąd postanowił zwolnić oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa, uznając, że ze względu na sytuację majątkową i wysokość osiągniętych dochodów przez oskarżonego byłoby to dla niego zbyt uciążliwe.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.